

tes et Par Aar, inden Fru Hassagers Tanke om Kollegiet bliver ført ud i Livet. Enten kan man vente disse Aar, eller man kan, som antydet i Skrivelsen, optage et Laan og lade Testamentet træde i Kraft straks, idet man saa afbetaler Laanet efterhaanden. Men at give ud af Kommunitetets eller Statens Midler 30,000 Kr. til dette Formaal forekommer mig ganske urimeligt, og jeg vil se, om Folketinget virkelig skulde bevilge det, inden jeg tror det. — Vi komme saa til Nr. 189, Spørgsmaalet om en Støtte til Kristelig Forening for unge Mænd af 25,000 Kr. til dens Foreningsbygning i Kjøbenhavn. Jeg vil indrømme den ærede Ordfører, at det altid er betænkeligt at give Støtte til saadanne Formaal, og jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at det ikke gaar an at give saadan Støtte, saa snart en velgørende Institution dannes, og den kommer løbende til Statskassen om Hjælp. Men Forholdet er heller ikke her saaledes. Her er en Virksomhed, som har bestaaet i over en Snes Aar, bestaaet ved egne Midler og i Fremtiden fremdeles vil bestaa ved egne Midler eller ved dem, private Venner skænke. Og til sin Foreningsbygning vil denne Forening selv skaffe de 100,000 Kr. til Veje. Det, der nu er Tale om, er, om Staten skal hjælpe dem til faa denne Bygning ved at give et Tilskud paa 25,000 Kr., og det forekommer mig at være fuldt forsvarligt efter denne Forenings hele Karakter. Denne Forening er jo et Led af en stor international Organisation, og det er en Institution, der, som ogsaa den ærede Ordfører indrømmede, gør overordentlig meget godt paa forskellige Omraader. Her i Danmark er der i forskellige andre Byer saadanne Ynglingeforeninger, og man kunde nære Frygt for, at hvis man nu gav denne, vilde ogsaa alle de andre Ynglingeforeninger komme og begære Understøttelse. Derfor har man ogsaa fra Ministeriet sikret sig, at dette ikke vil ske, og Bevillingen gives kun under den bestemte Forudsætning, som er udtalt fra Ynglingeforeningernes Side, at den betragtes som en Støtte til Ynglingesagen i al Almindelighed, og at ingen anden Ynglingeforening i Landet vil gøre Krav paa nogen Statsunderstøttelse. Jeg ser derfor ikke, Betænkkeligheden kan være saa stor. Ja, hvis der var Tale om at give Understøttelse til Foreningens aarlige Drift, vilde jeg absolut være derimod, men her er kun Tale om at give den som en Anerkendelse af den hele Forenings Virksomhed i Almindelighed, at give de

sidste Midler til at rejse den Centralbygning, her er Tale om. Det, der for mig har været Hovedsagen i dette Tilfælde, er Foreningens internationale Karakter. Det er mig bekendt, at denne Forening har været til overordentlig Nytte for unge Mennesker og ældre med, som have rejst i Udlandet, idet enhver, enten han hører til denne Forening eller ej, saa vidt jeg ved, kan henvende sig paa Foreningens Kontor og der faa Anvisning, ikke blot paa Steder, hvor de kunne tage ind rundt om i alle Europas Byer, men ogsaa paa Folk, der ville tage imod dem, naar de komme til det fremmede Land, tage imod dem paa Jærnbanestationen, vise dem til Rette i Byen og hjælpe dem at finde, hvad de søge, o. s. v. Dette er en Virksomhed af saa stor Betydning, at det forekommer mig, der kan være Grund til en Gang for alle at give et Statstilskud til dem. — Endnu er der kun en enkelt Ting, jeg vil omtale med et Par Ord. Det er det Forslag, den højtærede Minister har stillet under Nr. 193 om 2,000 Kr. til Afholdelse af Foredrag af almenoplysende Indhold navnlig i Købstæderne. Udvalget har jo ikke tiltraadt denne Bevilling for i Aar, og hele Sagen er sat ud til ad Aare. Men jeg tror ikke, man bør gøre sig nogen Illusion om, at man kan vente stor Tilslutning til denne Tanke. Hvis vi skulle til at støtte Foredragsvirksomheden her i Landet med Statsbidrag, bliver det for det første en overordentlig kostbar Historie, thi der er her i Landet en Mængde Foredragsforeninger, som ganske sikkert ville melde sig for at faa Del i en Statsunderstøttelse til Foredrags Afholdelse. Det vil blive en dyr Historie. Men dernæst tror jeg ogsaa, det er meget tvivlsomt, om det er noget, der vil blive til Gavn for Foredragsvirksomheden. Jeg tror, at Foredragsvirksomheden faar sin største Betydning, naar den er af den Art, at Foredragsholdere og Tilhørere finde hinanden, at det er Tilhørerne, der kalde Foredragsholderne og betale dem, og Foredragsholdere, der komme, fordi de have Lyst og ikke væsenlig af Hensyn til den Betaling, der kan ydes. Hidtil har der været afholdt et Utal af Foredrag rundt omkring i Landet og deriblandt mange udmærkede. Der har som Regel ikke været betalt stort derfor, men Virksomheden har gjort sin Gavn netop derved, at den har været frivillig baade fra Tilhøreres og Taleres Side. Saa snart man kommer ind paa, at der skal betales rigelig, og navnlig naar man kan forvente, at det er Staten, der skal